

Arrest

nr. 242 560 van 20 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen eind augustus 2018 het Rijk binnengekomen en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 mei 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'). De verzoeker werd gehoord op 6 september 2019.

1.3. Op 22 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Saida, Libanon, op 18 augustus 1990. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en moslim. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen.

U staat geregistreerd bij de Libanese autoriteiten als Palestijns vluchteling. Tevens staat u geregistreerd bij de UNRWA. U heeft beroep kunnen doen op de medische bijstand van UNRWA.

U komt uit een gezin met vier zonen. Uw vader stierf in 2009, hij viel van een balkon van de vierde verdieping. U kent de precieze omstandigheden van zijn overlijden niet. Uw moeder verblijft momenteel in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, waar u tevens sinds uw geboorte verbleef. Uw drie broers verblijven tevens in de ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh. Uw oudste broer verblijft samen met zijn gezin op de bovenverdieping. Omwille van uw problemen verbleef u van april tot september 2014 bij uw grootvader in het vluchtelingenkamp Ein El Helwe. In september 2014 bent u teruggekeerd naar uw ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh waar u tot aan uw vertrek verbleef. Leden van uw ruimere familie behoren tot Fatah en andere organisaties in Libanon.

In 2012 bent u gestopt met uw universitaire studies omwille van de hoge kosten, u combineerde uw studies met werken. In 2010 werkte u als schilder, dit deed u ongeveer een jaar. Sinds het einde van 2010 tot begin 2014 werkte u in een café.

In Libanon had u problemen met de groepering Ansar Allah. Zij behoren tot Hezbollah. In juli 2013 werd uw woning gebombardeerd door Ansar Allah. De reden hierachter had te maken met een conflict tussen een lid van de familie Hassanien en een ander lid. Door dit bombardement liep u brandwonden op waarvoor u verzorgd diende te worden. Sinds februari 2014 werd u verschillende keren gevraagd door Ansar Allah om met hen samen te werken, er werd u gevraagd informatie door te geven over mensen die u kende. U heeft dit steeds geweigerd. De derde keer dat u dit weigerde, in maart 2014, werd u bedreigd met een pistool tegen uw hoofd. In april 2014 geraakte u betrokken in een schietpartij, u raakte gewond aan uw voet terwijl een achttal vrienden van u gedood werden. Achter deze schietpartij zat Ansar Allah, bij dit incident waren ze ongeveer aanwezig met dertig personen. U werd gevisieerd omdat u weigerde met hen samen te werken. Toen u besloot om in september 2014 van bij uw grootvader terug te keren naar uw ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, had u de toestemming van Ansar Allah gekregen dat u mocht terugkeren. U bleef thuis, u kende geen problemen meer tot aan uw vertrek.

Op 4 november 2014 heeft u Libanon verlaten. U reisde via de luchthaven van Beirout, met uw eigen paspoort, naar Soedan en vervolgens naar Libië. Daarna reisde u via Italië en Frankrijk door naar Duitsland. In Duitsland heeft u ongeveer drie jaar verbleven. U heeft daar een verzoek om internationale bescherming ingediend, maar u ontving een weigeringsbeslissing. U heeft hiertegen beroep aangetekend, maar u heeft het resultaat hiervan niet afgewacht. Op 6 september 2018 diende u in België uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Libanon voor uw veiligheid. U verwijst naar de veiligheidssituatie in Libanon, u verwijst naar het lot van Palestijnen in Libanon.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u uw originele identiteitskaart neer, een kopie van uw UNRWA registratie kaart en foto's waarmee u de situatie waarin u in leefde wilt aantonen. U stuurt nog een medisch document door dat werd opgesteld op 10 september 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS p.4, 9). U verklaart dat UNRWA u medische bijstand heeft geboden toen u in 2013 brandwonden opliep (CGVS p.4). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens gesproken heeft over het feit dat Ansar Allah u vroeg om met hen samen te werken, de kern van de door u aangehaalde problemen (Vragenlijst CGVS punt 3). Het CGVS is zich ervan bewust dat er bij de DVZ kort en bondig op de vragen geantwoord moet worden, doch kan er van u verwacht worden dat u bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming ondubbelzinnig de grondslag van de door u beweerde problemen uiteenzet. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat het interview snel was, dat ze geen tijd hadden naar u te luisteren (CGVS p.12). Dat is louter een blote bewering die niet afdoende is om de appreciatie van het CGVS om te buigen. Bovendien werd u bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens de kans gelaten om zaken toe te voegen aan uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ, zaken die u niet heeft kunnen vertellen of zaken die u wilt verbeteren (CGVS p.2-3). De vaststelling dat u hier tevens de kans niet greep om de grondslag van de door u beweerde problemen aan te halen, doet uw geloofwaardigheid ernstig wankelen.

Wat tevens totaal niet aannemelijk is in het licht van uw verklaringen, is het gedrag dat u stelde tijdens de periode waarin u problemen had. U geeft aan dat u na de periode bij uw grootvader (april – september 2014) terugkeerde naar uw ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, waar u tot aan uw definitief vertrek in november 2014 verbleef (CGVS p.3-4). In het licht van uw verklaringen vindt het CGVS dit totaal niet aannemelijk. Hoewel u aangeeft dat u toestemming had ontvangen van de groepering Ansar Allah, was u er zich van bewust dat dit uw veiligheid niet kon garanderen. U zegt “We wonen in het kamp altijd in angst, overal vermoorden ze mensen. En mijn angst is gegroeid, toen ze begonnen met mij te bedreigen en het pistool op mijn kop zetten. Bovendien ook op voet geschoten. Zelfs als ik de toestemming krijg, is dat niet genoeg om angst te laten verdwijnen. ... Van het moment dat ik het kamp verliet naar het huis van mijn grootvader, ik wist dat ze zeker iets zouden doen tegen mij.” (CGVS p.11). Daar u aangeeft dat u dermate angstig was gezien tot wat de groepering in staat was, alsook dat de toestemming die u kreeg u geen garantie kon bieden voor uw veiligheid, is het totaal niet aannemelijk dat u terugkeert naar het hol van de leeuw.

Het hoeft niet te verwonderen dat het gedrag dat u stelt, met name dat u terugkeert naar uw ouderlijk huis, totaal niet te verenigen valt met de door u beweerde vrees. In het licht van de door u geschetste reputatie van Ansar Allah, "Ze vermoorden de mensen, ze zijn bloedig, ze willen controle hebben over het kamp. ... Of ze vermoorden hem of ze arresteren hem en martelen hem (nvdr. indien er niet gehoorzaamd wordt)." (CGVS p.12), is het bovendien totaal niet aannemelijk dat u een dermate risico neemt om terug naar uw gewoonlijke verblijfplaats te gaan, een plaats die voor de groepering niet al te moeilijk te achterhalen valt. In dit kader dient er eveneens aangestipt te worden dat het CGVS ook bij het verblijf bij uw grootvader in Ein El Helwe ernstige vraagtekens plaatst. U zegt immers dat Ansar Allah ook in het vluchtelingenkamp Ein El Helwe mannen heeft, u geeft aan dat u dit wist alvorens u naar uw grootvader vertrok (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat ook dit niet verenigbaar is met de door u beweerde vrees. U hiermee geconfronteerd, zegt u "Omdat niemand wist dat ik naar daar was gevluht. Zodra ze wisten dat ik daar verbleef bij grootvader, ben ik teruggekeerd naar eigen woning." (CGVS p.12). Dit houdt geen steek, gezien de aanwezigheid van Ansar Allah in het kamp en de door u geschetste reputatie die ze hebben.

In het licht van uw verklaringen met betrekking tot de aanwezigheid van Ansar Allah in zowel het vluchtelingenkamp Ein El Helwe als in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, is het niet aannemelijk dat u na het incident waarbij u in uw voet geschoten werd (april 2014), geen problemen meer heeft gekend (CGVS p.11). Daar u zich bevond op plaatsen waar Ansar Allah tevens aanwezig was, u zelfs aangeeft dat Ansar Allah in Mieh Mieh de controle wil hebben over het hele kamp en ze altijd voorwaarden stellen hoe het kamp georganiseerd moet worden (CGVS p.12), kan er verwacht worden dat, indien ze het effectief op u gemunt hadden, u niet zonder meer met rust gelaten zou worden. Bovendien, wat het incident betreft waarbij u in uw voet werd geschoten, dient het CGVS op te merken dat uw versie van de feiten op losse schroeven staat. U geeft aan dat u bij dit incident geviseerd werd omwille van het feit dat u niet met hen wilde samenwerken. U geeft aan dat ze het op u gemunt hadden, maar dat u kon ontsnappen (CGVS p.11). Daar u aangeeft dat ze met dertig man aanwezig waren (CGVS p.11), vindt het CGVS het toch wel opmerkelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u in staat was om aan deze dertig man te ontsnappen daar er kan van uitgegaan worden dat ze alle middelen zouden hebben ingezet opdat dit niet zou gebeuren. Het feit dat ze zoveel manschappen hadden ingezet wijst erop dat ze dit meer dan serieus namen en de door u geschilderde gang van zaken ontbeert dan ook geloofwaardigheid, te meer u dan ook nog eens aangeeft dat er ongeveer een achttal van uw vrienden bij dit incident vermoord werden.

Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt, is de vaststelling dat u uw procedure in Duitsland niet heeft afgewacht. U geeft aan dat u tegen de weigeringsbeslissing die u ontving in Duitsland in beroep ging, maar dat u dit resultaat niet afwachtte. Als reden hiervoor geeft u aan "Ik heb dat niet kunnen afwachten. Ik zie het van dossiers van anderen, ze krijgen niets, ze zitten gewoon te wachten. ... Ik heb de raad gekregen van iemand van familie die hier woont, hij heeft me aangeraden om naar België te komen om verzoek om internationale bescherming in te dienen." (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat de vaststelling dat u het resultaat van uw beroepsprocedure niet afwachtte, de door u beweerde nood aan internationale bescherming mede in sterke mate ondermijnt.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele identiteitskaart en de kopie van uw UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De foto's waarmee u de algemene veiligheidssituatie wilt aantonen waarin u leefde, hebben betrekking op de algemene situatie die verder besproken wordt. Deze staft geenszins dat u er in uw hoofde sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Met betrekking tot het door u neergelegde medische document (opgesteld 10 september 2019) dient opgemerkt te worden dat er op basis hiervan niet kan vastgesteld worden hoe, wanneer en in welke omstandigheden u deze littekens heeft opgelopen. Dit staft geenszins de door u afgelegde verklaringen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor

2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA noga aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring, wat uw kansen op de arbeidsmarkt ten goede komt (CGVS p.6-7). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gestart bent aan de universiteit en u uw eerste jaar voltooide (CGVS p.6). U geeft aan dat u werkervaring heeft opgedaan als schilder gedurende een jaar, alsook dat u ongeveer vier jaar werkzaam was in een café (CGVS p.6-7).

Hoewel uw vader in 2009 stierf, blijkt dat uw familieleden kunnen voorzien in hun levensonderhoud. Vooreerst is de woning waar uw familieleden in verblijven, in eigendom van uw familie (CGVS p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat twee van uw broers toegang hebben tot de arbeidsmarkt (CGVS p.6) en dat uw jongste broer ondersteund wordt door een Saoedische organisatie (CGVS p.5-6). U spreekt over financiële hulp, alsook over materiële hulp zoals kleren (CGVS p.5-6). Alsook blijkt uit uw verklaringen dat er vanuit de ruimere familie steun wordt verleend indien het noodzakelijk is (CGVS p.5-6). Wat de kosten van uw reisweg betreft, een aanzienlijk bedrag van 5000 à 6000 dollar, geeft u aan dat u hiervoor beroep kon doen op familieleden van uw moeder en van uw vader (CGVS p.8). Met betrekking tot uw medische problemen kon u beroep doen op de bijstand van UNRWA, alsook op ondersteuning van familieleden en vrienden (CGVS p.4). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de ondersteuning van uw familie.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie.

Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dienen de opmerkingen van uw raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 september 2019 op het CGVS nog aangestipt te worden. Zij buigen de appreciatie van het CGVS niet om.

Wat betreft de opmerkingen van uw raadsman betreffende de huidige situatie en het mandaat van de UNRWA, wordt verwezen naar de hierboven uitgewerkte argumentatie met betrekking tot de bijstand van de UNRWA. Daar waar uw advocaat aanvoert dat UNRWA een welbepaalde levensstandaard moet garanderen, kan hij vooreerst niet worden bijgetreden. Nergens in de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat UNRWA als opdracht heeft te garanderen dat iedere Palestijn een zekere levensstandaard krijgt en behoudt. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat wanneer de bijstand van UNRWA niet aan bepaalde kwalitatieve vereisten voldoet, er bijgevolg moet besloten worden dat UNRWA niet meer in staat is om haar opdracht te vervullen. UNRWA heeft immers als taak bijstand te leveren of te bieden op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, psychosociale steun, etc. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA dit nog steeds doet en nog altijd instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. In de mate dat uw raadsman aanvoert dat de situatie in Ein El Helwe mensonwaardig zou zijn, alsook hij de situatie in Mieh Mieh aanstipt, en dus in wezen verwijst naar de algemene situatie de kampen, dient opgemerkt te worden dat u als UNRWA-Palestijn moet aantonen dat de situatie in het kamp van dien aard is dat er in uw hoofde sprake is van **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**, waar u gelet op bovenstaande vaststellingen evenwel niet in geslaagd bent.

Daar waar uw raadsman tot slot verwijst naar de maatregelen die het Libanese ministerie van Werk afgelopen zomer heeft getroffen en waardoor buitenlandse arbeiders verplicht worden een werkvergunning te bezitten, dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit de info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de maatregelen die werden ingevoerd uitsluitend van toepassing zijn op Palestijnse werknemers. Integendeel, de maatregel treft alle werknemers van buitenlandse origine. Het CGVS wijst er vervolgens op dat elke soevereine staat het recht heeft om maatregelen te treffen die de toegang tot de arbeidsmarkt voor buitenlanders reguleren. Het feit dat u als Palestijn, die niet over de Libanese nationaliteit beschikt, in het bezit moet zijn van een werkvergunning om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, kan dan niet worden beschouwd als een daad van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is immers een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied verblijven, en u toont niet aan dat het opleggen van deze maatregel van dien aard is dat het in uw hoofde aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel dat uw fundamentele mensenrechten dermate worden aangetast dat het leven in Libanon ondragelijk wordt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten; artikelen 48/2 tot 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikel 1, D van de Conventie van Genève; artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM; artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Kwalificatierichtlijn); en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de inhoud van artikel 1, D van de Conventie van Genève en stelt dat uit de voorbereidende werken van de Conventie blijkt dat de uitsluiting, die in de eerste zin van artikel 1, D wordt voorzien, tijdelijke maatregelen voor ogen heeft en dat de bescherming van Palestijnse vluchtelingen de primaire bezorgdheid was. Verzoekende partij citeert uit rechtsleer om dit te staven en stelt dat wanneer UNRWA haar mandaat niet meer correct kan uitoefenen, of wanneer iemand gedwongen wordt het UNRWA gebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil, deze persoon op basis van artikel 1, D dient van rechtswege erkend te worden als vluchteling. Hierna gaat verzoeker in op de interpretatie van de bewoordingen *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden”* en citeert ze uit het arrest *El Kott* van het Hof van Justitie om aan te tonen dat de bescherming of bijstand niet enkel is opgehouden te bestaan wanneer UNRWA is opgehouden te bestaan, of wanneer deze haar opdracht om andere redenen niet meer kan vervullen, maar ook wanneer de Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waar UNRWA werkzaam is, hij zich in *“een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is”*, en dat alle relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld voor het vaststellen of een persoon niet langer de bijstand kan genieten van UNRWA, en dit met toepassing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Verzoekende partij citeert nadien paragrafen 18, 19, 22 en 23 van de UNHCR *“Guidelines on International Protection”* betreffende het feit dat de bewoordingen *“ceased for any reason”* in artikel 1, D van de Conventie van Genève niet restrictief dienen te worden geïnterpreteerd en dat ook algemene situaties zoals gewapend conflict, andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder kunnen vallen. Verzoeker verwijst opnieuw naar rechtsleer, die poneert dat het *El Kott*-arrest stelt dat de persoon in kwestie niet dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekende partij voegt nog toe dat het tweede lid van artikel 1, D, lid 2 ook dient te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene.

Nadien gaat verzoekende partij in op de tekortkomingen in de beoordeling betreffende de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat de bijstand van UNRWA is opgehouden in twee gevallen: als het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn.

Verzoeker onderzoekt het mandaat van UNRWA, citeert artikelen 5 en 7 van resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, waarin het mandaat van UNRWA wordt beschreven en stelt over dit mandaat: *“Er kan dus afgeleid worden dat het om het voorkomen van verhongering en leed ging, en het bevorderen van de voorwaarden voor vrede en stabiliteit, door directe hulpverlening en werkprogramma's, meer bepaald zoals aanbevolen door de Economic Survey Mission.”* Vervolgens citeert verzoeker uit het eerste interim rapport van de *“Economic Survey Mission”* betreffende de doelstellingen van deze missie, met name het bevorderen van de economische situatie van de Palestijnse vluchtelingen, en de aanbevelingen ervan, met name betreffende de rol die UNRWA zou moeten spelen op het vlak van de economische integratie van de Palestijnse vluchtelingen, en waarover verzoeker concludeert: *“Het gaat om keynesiaanse openbare werken die zowel de agriculturale productie ten goede moet komen, als door arbeid de vluchtelingen een inkomen en waardigheid te bieden.”* Verzoeker citeert de website van UNRWA, waarin de organisatie stelt dat haar hulpverlening ingebed is in de *human development* aanpak, en besluit: *“De opdracht van UNRWA bestaat er dus in levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood, en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.”* Verzoeker concludeert dat er dan ook niet gesteld kan worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

Verzoekende partij herhaalt verschillende elementen uit het asielrelaas van verzoeker: dat hij opgroeide in een kamp dat gecontroleerd werd door de gewapende Islamitische organisatie Ansar Allah, die verantwoordelijk is voor de brand op 25 juli 2013 waarin verzoeker verminkt geraakte en waardoor hij allergieën heeft; dat hij in april 2014 beschoten werd door Ansar Allah, en dat toen acht van zijn vrienden stierven en zijn neef ook werd beschoten; dat verzoekers oom, die lid was van Fatah, in 2018 door Ansar Allah is vermoord; en dat er in november 2018 een gewapend conflict was in Mieh Mieh en dat de leider van Ansar Allah het kamp diende te verlaten.

De verwerende partij focust zich nergens in de bestreden beslissing op de veiligheidssituatie in Mieh Mieh. De veiligheidssituatie is er echter drastisch verslechterd door de spanningen tussen Fatah en Ansar Allah, en verzoekers oom is in die omstandigheden gestorven. Verzoeker citeert uit de COI Focus *“Libanon: de veiligheidssituatie”* van 14 mei 2019 betreffende de uitbraak van geweld tussen Fatah en Ansar Allah in het Mieh Mieh kamp in het laatste kwartaal van 2018.

Verzoekende partij stelt dat verzoeker in 2013 en 2014 reeds het slachtoffer werd van eerdere vervolging en ernstige schade, en dit heeft geattesteerd met geloofwaardige verklaringen en medische attesten. Het is in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan verwerende partij om aan te tonen dat de situatie dermate veranderd is dat hij naar alle waarschijnlijkheid niet opnieuw aan dergelijk geweld zal worden blootgesteld.

Hierna gaat verzoeker verder in op de huidige vervulling van het mandaat van UNRWA en stelt hij dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten zijn voor de bijstand van UNRWA, en dat loutere bestaan van de bijstand van UNRWA niet voldoende is om te stellen dat de organisatie haar opdracht nog vervult:

“Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen.

Dit anders interpreteren zou niet stroken met de geest van art. 1D Vluchtelingenverdrag. Zoals hierboven al gesteld, is dit artikel net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen, die in de verschillende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties reeds erkend werden als vluchteling, en de continuïteit van hun bescherming te verzekeren. Dit wordt ook verschillende keren benadrukt door het Hof zelf in het arrest El Kott.

Het louter 'bestaan' van bijstand is niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft.

De enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt is negatief geformuleerd, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen.

Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd.

Er zijn fundamentele verschillen tussen de toepassing van artikel 1D en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA, en artikel 3 EVRM (met inbegrip van bepalingen die qua inhoud overeenkomen met artikel 3 EVRM).

Zo vereist artikel 1D dat een Palestijns vluchteling ipso facto als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 EVRM is de absolute ondergrens voor de toepassing van artikel 1D, niet de bovengrens.

Op zich zou het ook onzinnig zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2, B Vw. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse Vluchtelingen."

Verzoeker voert aan dat hij geen perspectief op verbetering, werk, of veiligheid heeft als Palestijn in Libanon, en er verblijft in een vluchtelingenkamp waarvan de levensomstandigheden erbarmelijk zijn. De rechten van Palestijnse vluchtelingen gaan stelselmatig achteruit. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk. In dit laatste arrest (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07 van 28 juni 2011) oordeelde het EHRM dat de humanitaire crisis in Somalië te wijten is aan de handelingen van de partijen bij het conflict, wat ook het geval is voor de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (die ook kunstmatig is). Het Hof oordeelt dat, zelfs al is er op zich bijstand, deze bijstand aan kwalitatieve vereisten moet voldoen om effectief te zijn. Het Europees Hof acht het perspectief op verbetering een bijzonder relevant element. Verzoeker stelt dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen het gevolg is van een bewust beleid van de Libanese overheid, door middel van verbodsbepalingen en geïstitutionaliseerde discriminatie, en dat deze situatie verder gaat dan die van Sufi en Elmi. Om dit te staven citeert verzoeker uit de rechtsleer, een rapport van International Crisis Group en een UNRWA rapport. Verzoeker beargumenteert dat de Libanese overheid een bewust beleid uitvoert ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep en verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren.

Verzoeker stelt aan aangaande het perspectief op verbetering nog: *"UNRWA kampt met een chronisch financieel deficit. UNRWA werd opgericht als een tijdelijk agentschap. Het bestaan van UNRWA werd afhankelijk gemaakt van de implementatie van het recht op terugkeer vervat in Resolutie 194 (III). Tot op vandaag weigert Israël het recht op terugkeer te erkennen en wordt het mandaat van UNRWA om de drie jaar door de Algemene Vergadering verlengd."* Verzoekende partij stelt dat er nog steeds geen duurzame oplossing is gevonden voor de Palestijnse vluchtelingen die in onmenselijke omstandigheden in de kampen moeten wonen. Dit alles dient in lijn met Sufi en Elmi door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beargumenteert hierover: *"Palestijnse vluchtelingen bevinden zich ook in een situatie waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM."*

Betreffende de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoeker in Libanon voert verzoekende partij aan: *"Verwerende partij stelt dat het Libanon vrij staat de toegang tot de arbeidsmarkt te 'reguleren' voor buitenlanders en dat dit geen discriminatie betreft omdat het op basis van een objectief criterium gebeurt."*

Er wordt bij deze aan herinnerd dat Palestijnse vluchtelingen vluchtelingen zijn, en dat de enige reden dat ze worden uitgesloten van de Vluchtelingenconventie is dat ze al bijstand genieten van UNRWA. Onder de Vluchtelingenconventie hebben ze recht op dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt als de inwoners van dat land, en onder UNRWA is een van de expliciete doelstellingen om hen aan het werk te helpen. Dat verwerende partij er dan vanuit gaat dat Palestijnse vluchtelingen in de mandaatgebieden als eender welke te discrimineren 'buitenlander' behandeld mogen worden toont aan dat de asiendienst de ernst van de situatie niet begrijpt en onvoldoende grip heeft op wat de impact van permanente ontheemding en discriminatie doet met de menselijke waardigheid. Nochtans voegt verwerende partij zelf een stuk, een schriftelijke verklaring van het Palestinian Return Centre van 22 augustus 2019 voor de VN Mensenrechtenraad, dat de beslissing om de arbeidsmarkt te reguleren voor 'buitenlanders' een 'extreem negatieve impact op de leefomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen' in Libanon zou hebben en dat de maatregelen erg beschadigend zijn voor de sociale, economische en mensenrechten van Palestijnse Vluchtelingen in Libanon.”

2.2 Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing CGVS;
2. Pro deo aanstelling;
3. CLAES, M., “Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”, T. Vreemd. 2014, afl. 1, p. 59;
4. General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV), 8 December 1949;
5. First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East, 6 november 1949, beschikbaar op <http://unispal.un.org/UNISPAL.NSF/0/648C3D9CF58AF0888525753C00746F31#sthash.xAJx3hgQ.dpuf>;
6. UNRWA, Who we are, Fiuman Development goals, beschikbaar op <http://www.unrwa.org/who-we-are/human-development-goals>;
7. International Crisis Group, Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps, 19 February 2009, Middle East Report n° 84, executive summary;
8. UNRWA, Protection Brief: Palestine Refugees living in Lebanon, June 2018.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 30 september 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “Libanon – Veiligheidssituatie” van 27 maart 2020, COI Focus “Palestinian territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 en COI Focus “Libanon: terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon” van 27 mei 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend

op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de toekenning van een internationale beschermingsstatus, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De motieven van de bestreden beslissing

5. Formele motivering

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 1, D van de Conventie van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en bevat deze beslissing een motivering in feite. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

6. Voorafgaande opmerkingen

6.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker bij UNRWA is geregistreerd, een verblijfsrecht had in Libanon, en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier stuk 14, map met ‘documenten’, kopie van UNRWA-registratiekaart; notities persoonlijk onderhoud, p. 4, 9). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was. Verzoeker betwist dit niet.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit voornoemde COI focus blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren.

In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde “*Covid-19 flash appeals*” tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de ‘flash appeals’ 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken.

Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om “*cash assistance*” van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor “*cash assistance*” slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. Het “*cash assistance*” programma in Jordanië, de Westelijke Jordaanoever en Libanon is reeds sinds 2013 bevroren voor nieuwe intakes.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is bijstand te leveren aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in de mogelijkheid is om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor bijna 37.000 leerlingen in 65 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een

emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Met haar algemeen betoog over het mandaat van UNRWA en de noodzaak om de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon te beoordelen in het licht van de verplichting voor UNRWA om kwalitatieve bijstand te bieden, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die bovenstaande elementen weerleggen met betrekking tot de mogelijkheid voor UNRWA om zijn activiteiten uit te oefenen. In de mate waarin verzoeker argumenteert dat hij daardoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeert, wordt verwezen naar punt 7.2.2.3.

7.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1, D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

7.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij kan terugkeren naar Libanon.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 27 mei 2020 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De Libanese consul in België stelde in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Sinds 1 november 2016 krijgen geregistreerde Palestijnen die zich in Libanon bevinden biometrische paspoorten uitgereikt (e-paspoort met microchip die onder meer vingerafdrukken bevat). Dit nieuwe paspoort kon in de periode november 2016 – juli 2019 alleen in Libanon zelf aangevraagd worden en niet vanuit een buitenlandse ambassade. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades.

Sinds juli 2019 kunnen Palestijnse vluchtelingen, net zoals Libanese burgers, een biometrisch reisdocument aanvragen in de Libanese ambassade in Brussel. Het eerdere machine-leesbare reisdocument blijft eveneens geldig.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Libanon een permanente verblijfsvergunning krijgen. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Deze dienst is verantwoordelijk voor de Libanese grenscontroles en voor de uitreiking van paspoorten aan Libanezen en Palestijnen. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn één of drie jaar geldig. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. De bewering dat personen hun reisdocument verloren hebben, is in veel gevallen wel weinig aannemelijk, zo zei de consul in 2015 aan Cedoca. De consul stelt dat een vermoeden kan bestaan dat personen die in België asiel aanvragen mogelijk juridische problemen kennen met de Libanese autoriteiten. Hun aanvraag voor een vernieuwing van hun reisdocument wordt daarom zeker grondig onderzocht. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passer uit te reiken.

Op 27 maart 2020 stelde de Libanese consul opnieuw dat een aanvraag tot vernieuwing van een reisdocument op *case-by-case* basis behandeld wordt. De ambassade stuurt de aanvraag en vereiste documenten door naar het Libanese ministerie van Buitenlandse Zaken en de Sûreté Générale, dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitvaardigt. Indien men niet in het bezit is van een verlopen reisdocument wordt soms een laissez-passer verleend. Op de vraag of Palestijnen die Libanon verlieten met een Palestijns paspoort, afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, naar Libanon kunnen terugkeren, stelde de consul dat dit de zaak erg bemoeilijkt. Dit wordt beschouwd als een illegale reis in het geval de betrokken Palestijnse vluchteling wel degelijk recht heeft op een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Wanneer men illegaal het land verlaten heeft, is dit eveneens een ernstige complicatie voor de mogelijkheid tot terugkeer. Er zal dan een zeer grondig onderzoek gebeuren omdat de vraag zich stelt waarom de Palestijnse vluchteling het land niet op een legale manier verliet en of deze mogelijk een probleem kende met de Libanese autoriteiten. De uitkomst zal *case-by-case* gebeuren. De procedure neemt gemiddeld twee maanden in beslag maar gezien de gespannen situatie in Libanon en de coronacrisis neemt dit mogelijks meer tijd in beslag. Wanneer men in het bezit is van een geldig reisdocument kan men volgens de consul vrij naar Libanon terugkeren.

Voormelde informatie werd door Cedoca getoetst bij Palestijnse en diplomatieke instanties, ngo's en ingo's. Een Palestijns diplomaat in Europa stelt op 23 maart 2020 aan Cedoca dat elke in België afgewezen Palestijnse asielzoeker uit Libanon toestemming nodig heeft van de Libanese autoriteiten om terug te kunnen keren en dat dit *case-by-case* beoordeeld wordt. De procedure kan ettelijke maanden in beslag nemen. Volgens twee diplomatieke bronnen in Libanon, gecontacteerd tijdens een Deense onderzoeksmis­sie, staan de Libanese autoriteiten sinds de verkiezingen van mei 2018 weigerachtig ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen zonder statuut in hun huidig land van verblijf, ongeacht of deze terugkeer gedwongen of vrijwillig verloopt. Wanneer een Palestijnse vluchteling na afwijzing van diens asielaanvraag in het buitenland een nieuw reisdocument of laissez-passer aanvraagt, zal deze aanvraag een speciale procedure doorlopen. Een aantal criteria die hierbij geëvalueerd worden, zijn of de uitreis illegaal was en of er sprake is van een verblijf in andere landen zoals bijvoorbeeld Turkije. Pas als het ministerie van Buitenlandse Zaken de aanvraag goedkeurt, wordt deze doorgestuurd naar de Sûreté Générale, die een onderzoek voert naar de persoon en diens registratie. Volgens twee door de Deense onderzoeksmis­sie geconsulteerde diplomatieke bronnen reikten de Libanese autoriteiten sinds mei 2018 geen identiteits- of reisdocumenten meer uit aan

Palestijnse vluchtelingen uit Libanon wiens asielaanvraag in Europa werd afgewezen, tenminste wanneer de overheid van het land waaruit de Palestijnse vluchteling wil terugkeren betrokken is bij de terugkeer. De behandeling van deze aanvragen werd *on hold* gezet. Een door Cedoca gecontacteerde diplomatieke bron stelt dat vrijwillige terugkeer niet onmogelijk is maar dat in de praktijk het politiek klimaat van die aard is dat vrijwillige terugkeer nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt. Hierbij wordt aangestipt dat diplomatieke bronnen voornamelijk op de hoogte zijn van vrijwillige terugkeer waarbij overheden een rol spelen. Voorts nam Cedoca contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO) in Libanon. Een beleidsmedewerker stelde in mei 2020 aan Cedoca dat de Sûreté Générale sinds 2012 (de aanvang van de Syrische burgeroorlog en de Syrische vluchtelingencrisis in Libanon) systematisch controle uitvoert bij de aanvraag voor een nieuw reisdocument, wat de procedure verlengt. Palestijnse vluchtelingen uit Libanon in het bezit van een geldig reisdocument kunnen normaal gezien terugkeren naar Libanon. Aanvragen voor een nieuw of hernieuwing van het reisdocument worden *case-by-case* behandeld. Het is erg moeilijk hierbinnen een lijn te trekken of te generaliseren. De Libanese autoriteiten hebben een terugkeerbeleid voor Palestijnen uit het buitenland maar dit is niet transparant. Er bestaan geen geschreven transparante regels maar volgens de bevindingen van de PHRO is het huidige beleid restrictief. De beleidsmedewerker stelt nooit gehoord te hebben van het feit dat een voorafgaandelijke toestemming nodig zou zijn wanneer men wel degelijk in het bezit is van een geldig reisdocument maar geeft aan hoofdzakelijk Palestijnse vluchtelingen uit Libanon te kennen die een legaal verblijf hebben in een ander land. De grootste moeilijkheid stelt zich volgens de PHRO wanneer de betrokken Palestijn Libanon verlaten heeft met een Palestijns paspoort, verkregen op de Palestijnse ambassade in Libanon. Op dit Palestijns paspoort staat bij uitreis uitdrukkelijk gestempeld dat hiermee geen terugkeer mogelijk is naar Libanon. Wanneer het Palestijns paspoort gestempeld werd bij de uitreis zal de Sûreté Générale geen terugkeer op het grondgebied meer toelaten, zelfs wanneer de betrokkene ook in het bezit is van een geldig Libanees identiteitsdocument of reisdocument. Het aantal Palestijnen dat Libanon op die manier verlaten heeft, is volgens de PHRO relatief groot. Palestijnen doen dit omdat zij menen dat dit het risico op een gedwongen repatriëring terug naar Libanon inperkt maar compromitteren hiermee een vrijwillige terugkeer. In juni 2019 stelde de PHRO dat wanneer het dossier een onregelmatigheid bevat, men bij aankomst op de luchthaven van Beiroet riskeert te worden aangehouden. In mei 2020 stelde de beleidsmedewerker opnieuw dat wanneer men in het verleden problemen kende met de Sûreté Générale, men bij aankomst met zekerheid ondervraagd wordt, zo ook in het geval van een illegale uitreis. In dit laatste geval wordt men over het algemeen twee weken vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Dikwijls dient men hierbij ook een som geld te betalen. In het geval van een rechtszaak zal men vastgehouden worden tot de onderzoeksrechter de zaak hoort. Dit gebeurt over het algemeen binnen de acht uren of twee dagen na aankomst. Vervolgens wordt men overgebracht naar het detentiecentrum van de Sûreté Générale. Daar wacht men op het onderzoek van de Sûreté Générale (14 dagen of meer). Rechtszaken betreffen illegale uitreis, misbruik van officiële documenten (vervalst visum in het reisdocument of het reizen met een gerapporteerd verloren reisdocument) of een misdrijf. Ook volgens UNHCR zouden zij die ervan verdacht worden het land illegaal te hebben verlaten bij terugkeer worden opgesloten (tussen één week en drie maanden) en/of worden beboet (1250 tot 7500 Libanese Ponden). Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon kon plaatsvinden. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt eindeloos lang. Dit werd op 20 maart 2020 opnieuw aan Cedoca bevestigd. De Identificatiecel stelt dat, hoewel in theorie een repatriëring mogelijk is, ze er niet in slagen een *laissez-passer* te verkrijgen voor Palestijnen uit Libanon. IOM te Brussel gaf op respectievelijk 24 maart 2019, 20 juni 2019 en 24 maart 2020 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018, 20 in 2019 en 0 in de periode tot 24 maart 2020. De laatste drie Palestijnen die vrijwillig terugkeerden, deden dit in september 2019. Sindsdien waren er geen aanvragen. Op 24 maart 2020 stelde IOM Brussel als volgt aan Cedoca: *“De politieke en diplomatieke context in Libanon maakt het ontzettend moeilijk om een zelfde lijn aan te houden wat betreft de terugkeer en herintegratiemogelijkheden. Het officiële standpunt van IOM zegt duidelijk dat terugkeer van PRL (indien in bezit van een geldig document) door de Libanese ambassade goedgekeurd moet worden, dit is dan ook de lijn die wij in België volgen, al hebben wij tot op vandaag*

nog geen weigering gekregen (let wel, laatste terugkeer van PRL naar Libanon via IOM dateert van september 2019, ondertussen is de situatie er zeker niet minder complex op geworden). In het geval dat de betrokkene(n) geen geldig reisdocument hebben is de (voor ons gekende) procedure iets omslachtiger. De pers(o)n(en) in kwestie moeten dan via politie een aangifte van verlies verkrijgen en er moet een oproep gepubliceerd worden in een lokale krant voor minstens 3 dagen. Deze documenten, samen met andere administratieve documenten, worden dan via het Libanese consulaat naar de MFA in Beiroet opgestuurd waarna de betrokkenen (indien een goedkeuring) zelf de DHL verzending moeten regelen en bekostigen om hun paspoorten van Libanon naar België te sturen. Omslachtig maar dus niet onmogelijk (zoals al een paar keer gebleken is het verleden, maar onduidelijk of deze procedure momenteel nog haalbaar is). (...) Het is ontzettend moeilijk om een duidelijk antwoord te geven of terugkeer voor PRL mogelijk is aangezien elke case op andere manier verloopt.”

Uit recente berichtgeving blijkt dat de Libanese autoriteiten tijdens de coronacrisis restrictiever optreden betreffende de terugkeer voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Volgend op een circulaire van de Libanese Sûreté Générale (5932/M) op 1 mei 2020 kunnen Palestijnse vluchtelingen niet meer terugkeren naar Libanon. Sinds 18 maart 2020 zijn geen commerciële vluchten naar Beiroet meer toegelaten ten gevolge van de coronapandemie maar Libanezen die vastzaten in het buitenland verkregen de mogelijkheid om terug te keren op speciale repatriëringsvluchten. Op 4 mei verklaarde de Libanese Sûreté Générale met een Facebook-bericht dat het *“de beslissing van de Ministerraad uitvoert dat alleen Libanese burgers terug kunnen naar Libanon”*. Het Libanese-Palestinian Dialogue Committee (LPDC) tracht volgens een verklaring op haar website te bemiddelen om *“de beslissing van het National Disaster and Crisis Management Committee die de terugkeer verbiedt voor Palestijnen die in het buitenland verblijven en in het bezit zijn van een geldig Libanees reisdocument, te amenderen”*. In een Whatsapp-bericht van de Libanese ambassade in de Verenigde Arabische Emiraten, verzonden op 3 mei 2020, staat te lezen dat Palestijnse vluchtelingen alsook huispersoneel geen toegang hebben tot evacuatievluchten *“in overeenstemming met de circulaire van 1 mei 2020 van de Libanese SG”*. Zo werd een Palestijn op 3 mei 2020 tegengehouden toen hij, in het bezit van een geldig Libanees reisdocument, aan boord wilde gaan van een vliegtuig in Dubai. Volgens een beleidsmedewerker van de PHRO zijn er momenteel een aantal gevallen waar, in het kader van COVID-19, Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten voor Libanon toegang tot het grondgebied wordt ontzegd en vliegtuigmaatschappijen moeten opdraaien voor de kost om hen terug te vliegen naar het land waar ze vandaan komen. Daarnaast zijn er een hele reeks gevallen gedocumenteerd van Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten én vliegtuigtickets die in het kader van de coronacrisis toegang tot een vlucht ontzegd werden door de Sûreté Générale in de Golfstaten, Egypte en Maleisië. Ook verschillende media en mensenrechtenfora berichten hierover. Sinds maart 2020 meldt Fedasil in het kader van COVID-19 als volgt op haar website: *“Vrijwillige terugkeerreizen naar landen van herkomst zijn in principe afgelast. Voor personen voor wie al een vrijwillig terugkeer-dossier was opgestart, proberen Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in de mate van het mogelijke nog een terugreis te organiseren. Personen die nog geen bijstand bij vrijwillige terugkeer hebben aangevraagd, moeten wachten tot de situatie weer stabiel is.”*

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat Palestijnen die in Libanon door UNRWA en/of DAPR geregistreerd zijn en over geldige reisdocumenten beschikken in principe het recht hebben om terug te keren naar Libanon. Het huidige politieke klimaat en het *de facto* beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen is echter restrictief. Aanvragen voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument worden geval per geval behandeld en de Libanese Sûreté Générale neemt hierover de eindbeslissing. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die *“vrijwillig”* verloopt maar waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bijvoorbeeld doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een laissez-passer of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt door de Libanese autoriteiten. Hoewel Cedoca geen zicht heeft op de huidige slaagkans om een hernieuwing van het reisdocument te bekomen op de Libanese ambassade, blijkt echter nergens uit de beschikbare informatie dat Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten zouden kunnen bekomen of het verbod zouden krijgen om terug te keren naar Libanon. Wel zijn er factoren die de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer negatief beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. De door IOM begeleide terugkeer in 2019 bleef mogelijk voor Palestijnse vluchtelingen uit Libanon die in het bezit waren van geldige reisdocumenten. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019.

IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van Palestijnen die vrijwillig naar Libanon willen terugkeren. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat, hoewel het huidige beleid restrictief is, de aanvraag voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument omslachtig is en maanden in beslag kan nemen, en een aantal factoren een (vrijwillige) terugkeer bemoeilijken, een terugkeer naar Libanon voor Palestijnse vluchtelingen nog steeds mogelijk is. Uit de recente berichtgeving blijkt voorts dat de Libanese autoriteiten in het kader van de coronacrisis restrictief optreden jegens Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. De Sûreté Générale maakt een duidelijk onderscheid wat betreft het recht op terugkeer tussen Libanese staatsburgers en Palestijnse vluchtelingen waarbij deze laatste terugkeer ontzegd worden, zelfs wanneer zij in het bezit zijn van geldige reisdocumenten. Hoewel Palestijnen actueel aldus voor onbepaalde tijd niet in staat zijn om naar Libanon terug te keren, dient op basis van de beschikbare informatie te worden geconcludeerd dat het hier slechts gaat om een tijdelijke maatregel genomen naar aanleiding van de COVID-19-pandemie en dus niet om een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon.

In acht genomen wat voorafgaat, rekening houdend met het feit dat verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart alsook over een Palestijnse identiteitskaart, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en gelet op het feit dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw reisdocument/laissez-passer te bekomen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist. Voor zover door de coronamaatregelen verzoeker actueel niet kan terugkeren naar Libanon gaat het om een tijdelijke situatie, wat ook niet wordt betwist door verzoeker.

7.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 '*violent incidents*', waarvan 18 '*battles*', 17 '*explosions/remote violence*', en 14 gevallen van '*violence against civilians*'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie '*violence against civilians*' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie '*explosions/remote violence*' één en in de categorie '*battles*' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-SHAM (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten.

Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Mieh Mieh in het bijzonder, in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zou verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Waar verzoeker aanhaalt dat de bestreden beslissing zich nergens focust op de veiligheidssituatie in Mieh Mieh, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verwijst naar de "*COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update*" van 14 mei 2019, die specifieke informatie bevat over het kamp Mieh Mieh. Daaruit blijkt weliswaar dat er in 2018 52 veiligheidsincidenten waren en dat de veiligheidssituatie in maart 2018 begon te verslechteren en dat er gewapende conflicten waren in het kamp, maar dat op 28 oktober 2018 een wapenstilstand werd bekomen en dat een ontplooiing van ongewapende leden van Hamas, de Palestijnse Islamic Jihad, het Democratic Front for the Liberation of Palestine (DFLP) en het Popular Front for the Liberation of Palestine moet toezien op het akkoord (COI Focus mei 2019, p. 24). Verder blijkt ook uit de "*COI Focus Libanon Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020 door verwerende partij bij aanvullende nota neergelegd dat op 10 mei 2019 het Libanese leger een akkoord aankondigde met de Palestijnse facties in Mieh Mieh om de veiligheidssituatie in het kamp te verbeteren en dat dit akkoord onmiddellijk werd uitgevoerd. Zo gold in een eerste fase een verbod op het publiekelijk dragen van wapens of militaire uniformen. Elke factie diende de wapens van zijn leden te verzamelen, ze binnen de eigen posities op te slaan en niemand toe te staan ze te gebruiken. Op schending van het akkoord staat uitlevering aan het Libanese leger (COI Focus maart 2020, p. 32). Uit de beschikbare informatie kan niet worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in Mieh Mieh op dit ogenblik dusdanig ernstig is dat verzoeker er zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden in geval van terugkeer. Verzoeker brengt ook geen objectieve informatie aan waaruit dit zou blijken.

7.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Libanon en Mieh Mieh actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

7.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoeker

De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is geboren en getogen in Libanon. Hij is ongehuwd en verbleef in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh met zijn moeder en drie broers. Zijn vader overleed in 2009 na een val uit een raam. Leden van zijn ruimere familieleden behoren tot Fatah en andere organisaties. In 2012 werd verzoeker gedurende twee en een halve maand aangehouden omwille van een ruzie met een Libanees. Verzoeker kende ook problemen met Ansar Allah, een groepering die tot Hezbollah behoort. In juli 2013 werd de woning van verzoeker gebombardeerd door Ansar Allah en dit omwille van een conflict tussen een lid van de familie Hassanien en een ander lid. Verzoeker liep brandwonden op door dit bombardement. Vanaf februari 2014 werd verzoeker regelmatig gevraagd door Ansar Allah om met hen samen te werken en informatie te geven over mensen die hij kende.

Verzoeker weigerde steeds en werd bij de derde weigering in maart 2014 bedreigd met een pistool tegen zijn hoofd. In april 2014 was er een schietpartij met betrokkenheid van Ansar Allah waarbij een achttal vrienden van verzoeker werden gedood en verzoeker gewond geraakte aan zijn voet. Van april tot september 2014 verbleef verzoeker bij zijn grootvader in het Ayn Al Hilweh kamp. In september 2014 keerde hij met toestemming van Ansar Allah terug naar zijn woonst in het Mieh Mieh kamp. Verzoeker bleef thuis en kende geen problemen meer tot zijn vertrek uit Libanon op 4 november 2014. Verzoeker diende na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Dit verzoek werd geweigerd. Eind 2018 werden verzoekers oom, een neef en een vriend gedood omdat ze gelinkt waren aan Fatah.

De bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker aangehaalde problemen met Ansar Allah niet geloofwaardig zijn daar (i) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat Ansar Allah hem vroeg om met hen samen te werken, (ii) verzoeker van september 2014 tot november 2014 in zijn woning in Mieh Mieh kamp verbleef, hoewel zijn veiligheid daar niet gegarandeerd was, (iii) het verblijf bij zijn grootvader in Ayn Al Hilweh eveneens afbreuk doet aan zijn vrees, daar hij zelf verklaart dat er in Ayn Al Hilweh mannen van Ansar Allah aanwezig zijn, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker na het incident waarbij hij in zijn voet werd geschoten geen problemen meer kende, (iv) het erg opmerkelijk is dat verzoeker bij het schietincident kon ontsnappen aan dertig mannen van Ansar Allah, (v) de vaststelling dat verzoeker zijn procedure in Duitsland niet afwachtte zijn beweerde problemen ondermijnt.

Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Aangaande het bombardement van verzoekers huis, waarbij hij verbrand geraakte, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat dit incident het gevolg was van een ruzie van een lid van de ruimere familie van verzoeker met een lid van Ansar Allah en dat zijn gehele familie, en zelfs heel het kamp, hierbij gevisieerd werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). De Raad concludeert dat verzoeker geen vrees koesterde omwille van het incident in juli 2013, daar hij klaarblijkelijk niet persoonlijk gevisieerd werd en daarna evenmin aanstalten maakte om het Mieh Mieh kamp of Libanon te verlaten. Evenmin blijkt verzoeker andere problemen, gelinkt aan het bombardement, te hebben gekend, daar zijn latere verklaarde problemen met Ansar Allah er volgens verzoeker geen verband mee hebben (notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

Betreffende verzoekers problemen met Ansar Allah omwille van het feit dat hij hen weigerde te vervoegen stelt de Raad vast dat het relaas van verzoeker aan logica ontbeert, daar verzoeker meerdere keren aanhaalt dat zijn familie aan Fatah gelinkt is en daardoor problemen kende met Ansar Allah (notities persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 10) en verzoeker verklaart reeds voordien gewond te zijn geraakt in een bombardement van Ansar Allah. Dat verzoeker dan, terwijl hij nog aan het revalideren is van dit bombardement en duidelijk niet pro-Ansar Allah is, door Ansar Allah zou gevraagd worden om voor hen te spioneren, is weinig aannemelijk. Verzoekers uitleg dat ze hem viseerden voor rekrutering omdat hij veel mensen kent, zijn familie georganiseerd is in verschillende organisaties en verzoeker zelf geen lid was van een partij (notities persoonlijk onderhoud, p. 11) vormt geen voldoende verklaring voor deze onlogische manier van handelen van Ansar Allah.

Gezien de door verzoeker verklaarde rekrutering door Ansar Allah weinig aannemelijk is, kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij omwille van zijn weigering om met Ansar Allah samen te werken door hen bedreigd werd en in april 2014 zelfs beschoten. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de schietpartij ontstaan is n.a.v. een gevecht waarin een buurman van verzoeker, A. R. betrokken was, dat er onder de vrienden van verzoeker zeven à acht doden vielen, dat er veel mensen op straat gewond waren, en dat zich hieronder drie familieleden van verzoeker bevonden (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker noemt deze schietpartij zelf "*de veldslag in ons kamp*" (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit het geheel aan verklaringen van verzoeker blijkt het dus eerder om een grootschalige schietpartij te zijn gegaan, waarvan verzoeker, zo hij hier werkelijk bij gewond geraakte, geenszins aantoonde dat hij persoonlijk gevisieerd werd, en dit te meer daar het door verzoeker aangehaalde motief van Ansar Allah om hem te viseren, met name de rekruteringspoging, niet erg aannemelijk is.

Uit het persoonlijk gedrag van verzoeker na de schietpartij blijkt overigens duidelijk dat hij geen ernstige vrees koestert ten aanzien van Ansar Allah.

In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende gesteld: *“Wat tevens totaal niet aannemelijk is in het licht van uw verklaringen, is het gedrag dat u stelde tijdens de periode waarin u problemen had. U geeft aan dat u na de periode bij uw grootvader (april – september 2014) terugkeerde naar uw ouderlijke woonst in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, waar u tot aan uw definitief vertrek in november 2014 verbleef (CGVS p.3-4). In het licht van uw verklaringen vindt het CGVS dit totaal niet aannemelijk. Hoewel u aangeeft dat u toestemming had ontvangen van de groepering Ansar Allah, was u er zich van bewust dat dit uw veiligheid niet kon garanderen. U zegt “We wonen in het kamp altijd in angst, overal vermoorden ze mensen. En mijn angst is gegroeid, toen ze begonnen met mij te bedreigen en het pistool op mijn kop zetten. Bovendien ook op voet geschoten. Zelfs als ik de toestemming krijg, is dat niet genoeg om angst te laten verdwijnen. ... Van het moment dat ik het kamp verliet naar het huis van mijn grootvader, ik wist dat ze zeker iets zouden doen tegen mij.” (CGVS p.11). Daar u aangeeft dat u dermate angstig was gezien tot wat de groepering in staat was, alsook dat de toestemming die u kreeg u geen garantie kon bieden voor uw veiligheid, is het totaal niet aannemelijk dat u terugkeert naar het hol van de leeuw. Het hoeft niet te verwonderen dat het gedrag dat u stelt, met name dat u terugkeert naar uw ouderlijk huis, totaal niet te verenigen valt met de door u beweerde vrees. In het licht van de door u geschetste reputatie van Ansar Allah, “Ze vermoorden de mensen, ze zijn bloedig, ze willen controle hebben over het kamp. ... Of ze vermoorden hem of ze arresteren hem en martelen hem (nvdr. indien er niet gehoorzaamd wordt).” (CGVS p.12), is het bovendien totaal niet aannemelijk dat u een dermate risico neemt om terug naar uw gewoonlijke verblijfplaats te gaan, een plaats die voor de groepering niet al te moeilijk te achterhalen valt. In dit kader dient er eveneens aangestipt te worden dat het CGVS ook bij het verblijf bij uw grootvader in Ein El Helwe ernstige vraagtekens plaatst. U zegt immers dat Ansar Allah ook in het vluchtelingenkamp Ein El Helwe mannen heeft, u geeft aan dat u dit wist alvorens u naar uw grootvader vertrok (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat ook dit niet verenigbaar is met de door u beweerde vrees. U hiermee geconfronteerd, zegt u “Omdat niemand wist dat ik naar daar was gevlucht. Zodra ze wisten dat ik daar verbleef bij grootvader, ben ik teruggekeerd naar eigen woning.” (CGVS p.12). Dit houdt geen steek, gezien de aanwezigheid van Ansar Allah in het kamp en de door u geschetste reputatie die ze hebben.”* Verzoeker brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze vaststellingen door het CGVS, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Dat verzoekers oom in oktober 2018 gedood werd door Ansar Allah, omdat hij lid was van Fatah, betreft een blote bewering die verzoeker geenszins staft. Daarenboven haalt verzoeker geen elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij omwille van zijn oom zelf problemen zou kennen.

Uit de door verzoeker aangehaalde informatie uit de COI Focus *“Libanon: de veiligheidssituatie”* van 14 mei 2019 (verzoekschrift, p. 12) blijkt ook, zoals hoger reeds aangehaald, dat er op 28 oktober 2018 een wapenstilstand tussen Fatah en Ansar Allah gesloten werd. Verzoeker verklaarde daarenboven tijdens het gehoor zelf dat Ansar Allah sinds eind 2018 is verdreven uit het Mieh Mieh kamp (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Op basis van deze elementen kan de vrees van verzoeker ten aanzien van Ansar Allah, zo deze aannemelijk zou zijn, *quod non*, niet meer als actueel kan worden beschouwd.

Dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming deed in Duitsland, een negatieve beslissing kreeg, en de uitkomst van zijn beroepsprocedure er niet afwachtte doet verder afbreuk aan de ernst van zijn vrees. De bestreden beslissing stelt hierover: *“Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt, is de vaststelling dat u uw procedure in Duitsland niet heeft afgewacht. U geeft aan dat u tegen de weigeringsbeslissing die u ontving in Duitsland in beroep ging, maar dat u dit resultaat niet afwachtte. Als reden hiervoor geeft u aan “Ik heb dat niet kunnen afwachten. Ik zie het van dossiers van anderen, ze krijgen niets, ze zitten gewoon te wachten. ... Ik heb de raad gekregen van iemand van familie die hier woont, hij heeft me aangeraden om naar België te komen om verzoek om internationale bescherming in te dienen.” (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat de vaststelling dat u het resultaat van uw beroepsprocedure niet afwachtte, de door u beweerde nood aan internationale bescherming mede in sterke mate ondermijnt.”* Verzoeker laat dit motief van de bestreden beslissing, ongemoeid en brengt geen elementen aan die deze terechte vaststelling van het CGVS in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met Ansar Allah in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten of dat hij omwille van deze problemen niet naar dit gebied kan terugkeren. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande analyse van de Raad om te buigen.

Verzoeker legt geen enkel document neer dat staaft dat hij werkelijk het slachtoffer werd van een bombardement in 2013 en een schietpartij in april 2014. Het medisch document dat verzoeker neerlegt dateert van 10 september 2019 en vermeldt enkel "*littekens op buik en benen, die kunnen veroorzaakt zijn door brandwonden; litteken rechteronderbeen, dat kan veroorzaakt zijn door schotwonde; stijfheid en pijn buikspieren, mede veroorzaakt door littekens; en stijfheid en pijn beenspieren, mede veroorzaakt door littekens*". De arts stelt vast dat de lichamelijke letsels van verzoeker mogelijk het gevolg zijn van brandwonden en een schotwonde, maar geeft geenszins uitsluitel hierover noch over de precieze feitelijke omstandigheden waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch attest geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Uit de foto's neergelegd door verzoeker blijkt niet wie de personen op de foto zijn, in welke omstandigheden ze omkwamen of wat hun band met verzoeker is, noch op welke plaats de foto's genomen zijn. Zijn originele identiteitskaart toont zijn identiteit aan en zijn UNRWA attest het feit dat hij geregistreerd is bij UNRWA, maar deze elementen worden niet betwist.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat *in casu* niet het geval is.

7.2.2.3.2. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') volgt dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh t. Nederland, § 148).

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “*een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is*”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De Raad betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen en in Mieh Mieh erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA). Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Voor zover verzoeker betoogt dat in het geval van UNRWA geregistreerde vluchtelingen hun socio-economische omstandigheden moeten getoetst worden aan de duidelijke kwalitatieve vereisten die vervat zouden zijn in het UNRWA mandaat om verhoogde bescherming te bieden, en daarvoor verwijst naar paragraaf 63 van het El Kott arrest kan de Raad enkel vaststellen dat het arrest enkel refereert naar een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en dat hieruit niet kan afgeleid worden dat het HvJ van oordeel is dat de bijstand die door UNRWA wordt geboden aan zekere kwaliteitseisen moet voldoen. De Raad is van oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre verzoeker in dit verband stelt dat het EHRM in het arrest Sufi en Elmi van 28 juni 2011 het perspectief op verbetering een bijzonder relevant element acht en stelt dat de situatie in Libanon grondig verschilt van de situatie in Sufi en Elmi omdat de levensomstandigheden van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon kunstmatig gecreëerd zijn door de Libanese overheid door middel van een resem verbodsbepalingen en geïnstitutionaliseerde discriminatie, wijst de Raad op het volgende.

Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat, overeenkomstig de geciteerde rechtspraak van het EHRM, verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Palestijnse vluchtelingenkampen in precaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Bovendien, zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh, waar blijkens zijn verklaringen zijn familie actueel verblijft, precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring, wat uw kansen op de arbeidsmarkt ten goede komt (CGVS p.6-7). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gestart bent aan de universiteit en u uw eerste jaar volttooide (CGVS p.6). U geeft aan dat u werkervaring heeft opgedaan als schilder gedurende een jaar, alsook dat u ongeveer vier jaar werkzaam was in een café (CGVS p.6-7). Hoewel uw vader in 2009 stierf, blijkt dat uw familieleden kunnen voorzien in hun levensonderhoud. Vooreerst is de woning waar uw familieleden in verblijven, in eigendom van uw familie (CGVS p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat twee van uw broers toegang hebben tot de arbeidsmarkt (CGVS p.6) en dat uw jongste broer ondersteund wordt door een Saoedische organisatie (CGVS p.5-6). U spreekt over financiële hulp, alsook over materiële hulp zoals kleren (CGVS p.5-6). Alsook blijkt uit uw verklaringen dat er vanuit de ruimere familie steun wordt verleend indien het noodzakelijk is (CGVS p.5-6). Wat de kosten van uw reisweg betreft, een aanzienlijk bedrag van 5000 à 6000 dollar, geeft u aan dat u hiervoor beroep kon doen op familieleden van uw moeder en van uw vader (CGVS p.8). Met betrekking tot uw medische problemen kon u beroep doen op de bijstand van UNRWA, alsook op ondersteuning van familieleden en vrienden (CGVS p.4). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de ondersteuning van uw familie.”* Deze analyse wordt in wezen bevestigd door verzoekers eigen conclusie met betrekking tot de financiële situatie van zijn familie: *“Gewoon. We hebben genoeg om te eten. We zij niet rijk en niet arm, genoeg om te overleven. Omdat mijn vader goed werkte.”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 6), en waaruit blijkt dat verzoeker zijn eigen socio-economische situatie niet als bijzonder precair inschat.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat hij verminkt is, niet alles kan eten en allergieën heeft, stelt de Raad vast dat de verklaringen en documenten van verzoeker niet aantonen dat hij door deze medische problemen bij terugkeer in een menssonwaardige situatie terecht zou komen. Verzoeker kreeg medische hulp toen hij verbrand geraakte in Mieh Mieh kamp, en dit zowel van UNRWA als door de financiering van familie en anderen uit de gemeenschap (notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Verzoekende partij reikt geen bijkomende elementen aan die zouden kunnen aantonen dat zij bij terugkeer naar Libanon geen medische hulp zou kunnen krijgen voor de verzorging van haar littekens.

Voorts stelt de Raad vast dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift niet kan gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven, en blijkt dit ook niet uit de informatie die hij bijbrengt.

Waar verzoeker nog informatie bijbrengt waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich niet resulteert in een situatie die gelijk kan gesteld worden met "*een situatie van ernstige onveiligheid*" waarbij het "*de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is*". Om tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand waarbij de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en het verwijzen naar algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is maar oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het bestaan van discriminatie op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat de levensomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen in Libanon kunstmatig zijn gecreëerd door de Libanese overheid door middel van een resem verbodsbepalingen en geïnstitutionaliseerde discriminatie, dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Het feit dat de Libanese regering de arbeidsmarkt voor buitenlanders, inclusief Palestijnse vluchtelingen, reguleert kan niet als een dergelijk element beschouwd worden, daar verzoeker niet aantoonde dat hij door deze maatregel van de Libanese regering persoonlijk het slachtoffer wordt van systematische discriminatie, noch dat hij erdoor aangetast zou worden in zijn fundamentele rechten. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij niettegenstaande deze maatregelen in staat was te werken in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het kamp waar hij verbleef. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Mieh Mieh actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Mieh Mieh een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.2.3.3.3. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 en 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET